

Een preek van J.C. Philpot: ‘De waarachtige God, en het bevestigend getuigenis’

uitgesproken in de Voorzienigheidskapel, Oakham, op zondagmiddag, 2 april 1854.

Overgenomen uit Tien predikaties, deel 4

‘Die Zijn getuigenis aangenomen heeft, die heeft verzegeld, dat God waarachtig is.’ Johannes 3:33.

In het algemeen gesproken, zijn er twee manieren, waarop wij kennis krijgen van gebeurtenissen en omstandigheden der mensen. Eén manier is wat men noemt het zichtbare bewijs: dat wil zeggen, dat wij iets met onze eigen ogen zien. Bij voorbeeld: ik weet, dat er een land is, geheten Engeland en een plaats geheten Oakham, omdat ik in Engeland woon en de andere plaats vaak bezoek. Dit is een zichtbaar bewijs, het getuigenis van mijn ogen, dat ik niet kan loochenen. Maar hoe weet ik, dat er een land is, geheten Amerika, of een stad met de naam New York? Nimmer heb ik de Atlantische Oceaan overgestoken. Ik weet het dan ook alleen maar door het getuigenis van anderen.

Nu is het zichtbare bewijs beperkt, omdat er naar verhouding weinig zaken zijn, welke wij met onze ogen kunnen waarnemen. Het grootste deel van onze kennis heeft daarom tot grond het getuigenis van anderen. Het is op deze wijze, dat het grootste gedeelte van de menselijke kennis verkregen wordt.

Maar wanneer wij van de menselijke tot de Goddelijke waarheid overgaan, dan komen wij in een andere omgeving: dan hebben wij een wijze van onderrichting nodig, welke hiervan onderscheiden is. Zowel het zichtbare bewijs, als het getuigenis van anderen zijn hier ongenoegzaam, want de dingen Gods zijn hetgeen het oog niet heeft gezien, en het oor niet heeft gehoord: wij kunnen daarom nóch een zichtbaar bewijs ontvangen van het koninkrijk Gods, nóch kunnen wij het leren van berichtgeving en overlevering. Zelfs indien wij dit op deze wijze zouden leren, dan zou het ons geen nut doen. Hoe velen zagen Christus de laatste adem uitblazen aan het kruis met hun lichamelijke ogen!

Maar maakte dit hen zalig, of bracht dit hun hart ook maar tot vertedering? Integendeel staken zij slechts de spot met Zijn lijden en zielsangsten. En wanneer Hij een tweede maal zal wederkomen ‘zal alle oog,’ zo lezen wij, ‘Hem zien, ook degenen, die Hem doorstoken hebben.’ Doch zal dit hen zaligmaken? Neen! Want ‘zij zullen zeggen tot de bergen en tot de steenrotsen: valt op ons, en verbergt ons van het aangezicht Degenen, Die op de troon zit, en van de toorn des Lams.’ Daarom is de enige weg, waardoor wij tot de kennis der Goddelijke zaken kunnen komen door het getuigenis Gods. Dit is Goddelijke openbaring, want in de Schrift maakt God de Goddelijke waarheid bekend: en wanneer dit wordt aangenomen door een geestelijk geloof, dan is dit een aannemen van het getuigenis Gods. Onze tekstwoorden werden door Johannes de Doper gesproken van de Heere Jezus. De gezegende Heere Jezus, dat moeten wij in gedachten houden, was niet alleen de grote Hoge priester, Die Zichzelf offerde als een Offerande voor de zonde, niet alleen de Koning, Die regeert en heerst in het hart van Zijn gewillig volk, maar Hij was ook een Profeet, naar die oude profetie, ‘Eene Profeet, uit het midden van u, uit uwe broederen, als mij, zal u de HEERE, uw God, verwekken: naar Hem zult gij horen.’ (Deut. 18:15)

De voornaamste betekenis van het woord ‘profeet’ is niet een voorzegger van toekomstige gebeurtenissen, maar iemand, die voor God spreekt, de mond Gods. Aldus was de Heere Jezus Christus een Profeet, niet alleen maar, omdat Hij toekomstige gebeurtenissen voorzegt heeft, maar omdat Hij in de eerste plaats en voornamelijk, als de mond Gods, de gedachten Gods verkondigde. Hetgeen Hij aldus sprak wordt in de Schrift Zijn getuigenis genoemd: dat wil zeggen, het getuigenis, dat Hij van God droeg. Dit deed Hij in de diepste betekenis door persoonlijke kennis. Hetgeen de profeten spraken, hadden zij niet gezien, dan door het oog des geloofs.

Hetgeen Jezus getuigde had Hij wel gezien, omdat Hij bij de Vader was voor de grondlegging der wereld. Daarom ‘hetgeen Hij gezien en gehoord heeft, dat getuigt Hij: en Zijn getuigenis neemt niemand aan.’ In het algemeen is dit wat de mens betreft juist, maar er zijn uitzonderingen: want onze tekstwoorden luiden: die Zijn getuigenis aangenomen heeft, die heeft verzegeld, dat God waarachtig is.’

Bij de beschouwing van deze woorden zal ik, met Gods zegen, in hoofdzaak spreken over drie punten.

- I.** Het getuigenis van Christus.
- II.** Het aannemen van het getuigenis van Christus.
- III.** Onze verzegeling, dat God waarachtig is.

I. Maar wat is de betekenis van het woord ‘getuigenis’? Het woord betekent getuige. Maar wat is een getuige? Dit is iemand, die, goed op de hoogte zijnde van zekere omstandigheden, doordat hij deze gezien heeft, naar voren treedt en in het openbaar verklaart, dat hij de zaak, waarvan hij getuigenis aflegt, heeft gezien. In de gerechtshoven is dit een dagelijkse gebeurtenis. Het mondeling getuigenis is de grondslag van het gehele proces. Zonder een getuige wordt niemand veroordeeld: zonder een getuige wordt niemand vrijgesproken. Het getuigenis is dus een verklaring van iemand, die op de hoogte is met de zaak, waarvan hij getuigenis aflegt. In deze zin wordt de Heere Jezus in de Schrift genoemd ‘een waarachtig en gewis Getuige,’ omdat Hij getuigt van hetgeen Hij gezien heeft bij de Vader voor de grondlegging der wereld. Zijn getuigenis is en moet daarom van de machtigste aard zijn: het is en moet onfeilbaar zijn. Welnu in de Schrift wordt vermeld, dat God getuigenis geeft van Jezus. In hoofdzaak getuigt God de Vader op drie manieren van Zijn geliefde Zoon.

1. Ten eerste geeft Hij getuigenis door de wonderen, welke de Heere Jezus Christus werkte, toen Hij hier beneden was. Dit waren vaste bewijzen, dat God Zijn geliefde Zoon gezonden heeft. En dit voelde Nicodemus, toen hij zei: ‘Rabbi, wij weten, dat Gij zijt een Leraar van God gekomen: want niemand kan deze tekenen doen, die Gij doet, zo God met hem niet is.’

2. Maar, in de tweede plaats, om het nog zekerder te doen zijn, sprak God bij drie onderscheiden gelegenheden met een stem uit de hemel, ‘Deze is Mijn geliefde Zoon, in Welken Ik Mijn welbehagen heb:’ Petrus, hiervan sprekende, zegt, ‘want Hij heeft van God den Vader eer en heerlijkheid ontvangen, als zodanig een stem van de hoogwaardige heerlijkheid tot Hem gebracht werd: Deze is Mijn geliefde Zoon, in Dewelke Ik Mijn welbehagen heb. En deze stem hebben wij gehoord, als zij van de hemel gebracht is geweest, toen wij met Hem op de heilige berg waren.’ (2 Petr. 1:17, 18)

3. Doch in de derde plaats, was het alle heerlijkste getuigenis, dat God gaf, dat de Heere Jezus Zijn eniggeboren Zoon was, toen Hij Hem uit de dood opwekte, zoals de apostel spreekt: ‘Die krachtiglijk bewezen is te zijn de Zoon van God, naar de Geest der heiligmaking, uit de opstanding der doden.’ (Rom. 1:4) Welnu het is een opmerkelijke bijzonderheid, en u kunt, wanneer u dat wilt voor uzelf de waarheid ervan nagaan, dat er niet een enkele predikatie in de Handelingen vermeld wordt, als gepredikt door wie dan ook van de apostelen, waarin de opstanding van Christus niet op een bijzondere wijze wordt gemeld en waarin niet voornamelijk hierbij wordt stilgestaan. De reden hiervan is, dat dit het voorname, zekere getuigenis was, dat God gaf aan de Godheid van Zijn geliefde Zoon. Doch niet alleen God de Vader gaf getuigenis van de Zoon Zijner liefde op deze drievoudige wijze, maar ook de gezegende Geest gaf getuigenis van Jezus. En dit deed Hij niet slechts, toen Hij hier beneden verbleef, maar ook thans, waar Hij dan ook Christus bekend maakt aan de ziel, geeft Hij Zijn getuigenis van de Zone Gods en van Zijn volbrachte werk.

‘Maar wanneer de Trooster zal gekomen zijn, Dien Ik u zenden zal van den Vader, namelijk de Geest der waarheid, Die van de Vader uitgaat, Die zal van Mij getuigen.’ (Joh. 15:26) Maar niet alleen geven God de Vader en de gezegende Geest getuigenis van de Heere Jezus, doch Hij geeft ook getuigenis van Zichzelf. Van dit getuigenis wordt hier gesproken. Laten wij dan, met Gods zegen, het getuigenis, dat de Heere Jezus Christus gaf wat nader onderzoeken, omdat dit de grondslag vormt van de gehele tekst.

a. De Heere Jezus gaf in de eerste plaats getuigenis van het aanzijn en bestaan van God. Hijzelf is het Beeld Gods, want in Hem woont al de volheid der Godheid lichamenlijk. Wij lezen daarom van ‘de heerlijkheid Gods in het aangezicht (of de Persoon) van Jezus Christus.’

Toen Christus op aarde was, wandelde God, om zo te zeggen, op de aarde in de gedaante van Jezus. Wij vinden daarom de Heere aldus sprekende tot Filippus op zacht-verwijtende toon: ‘ben Ik zo lange tijd met ulieden, en hebt gij Mij niet gekend, Filippus? Die Mij gezien heeft, die heeft de Vader gezien: en hoe zegt gij: toon ons de Vader?’ (Joh. 14:9) Aldus gaf Jezus getuigenis van God door Zijn tegenwoordigheid op aarde en door de majesteit en heerlijkheid, welke in Hem uitblonken: zoals wij lezen, ‘en wij hebben Zijn heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid als des Enig geborenen van de Vader, vol van genade en waarheid.’ (Joh. 1:14) Degenen, die ogen des geloofs geschonken hadden gekregen, zagen de Godheid uitblinken in de Persoon van de Godmens, en namen Hem aldus aan als de Christus Gods.

b. Maar Jezus gaf, in de tweede plaats, getuigenis van het Wezen Gods. Aldus getuigde Hij, dat God een Geest is, en dat Hij als zodanig geestelijke aanbidders zoekt en geestelijke aanbedding eist: dat Hij niet tevreden kan worden gesteld met louter vorm en ceremonie, maar dat Hij het wedergeboren hart eist. Hij geeft eveneens getuigenis van de heiligheid Gods. Wat spreekt Hij Hem op een ernstige en roerende wijze aan als 'Heilige Vader' en 'Rechtvaardige Vader' in dat wonderlijke gebed, vermeld in Johannes 17.

c. Doch wat gaf de Heere Jezus voorts getuigenis van de geestelijkheid, de uitgebreidheid, en de eisen van de heilige Wet Gods. Lees de Bergrede, en merk op welk een verklaring dit is van de Wet, welke door Mozes gegeven is, en hoe deze de dreigende veroordeling ervan zelfs op de gedachten en overleggingen des harten toepast. Hij verklaart, dat een onreine blik overspel is: en 'wie tot zijn broeder zegt: gij dwaas, die zal strafbaar zijn door het helse vuur.' Hoe verklaart Hij niet tevens: 'dat er niet één jota noch één tittel van de Wet zal voorbijgaan, totdat het alles zal zijn geschied.'

d. Echter Jezus gaf ook getuigenis van de onuitsprekelijke waardij van de onsterfelijke ziel. O, wat een woorden zijn dat, waar Hij zegt, 'want wat baat het een mens, zo hij de gehele wereld gewint, en lijdt schade zijner ziel? Of wat zal een mens geven tot lossing van zijn ziel?' (Matth. 16:26)

e. Maar om het niet verder uit te breiden, want ik moet kort zijn in dit deel van mijn verhandeling, de Heere Jezus gaf ook getuigenis van de natuur en de noodzakelijkheid der nieuwe geboorte.

Wat verklaart Hij in dat opmerkelijke gesprek met Nicodemus nadrukkelijk 'tenzij dat iemand wederom geboren worde, hij kan het Koninkrijk Gods niet zien.' (Joh. 3:3) En wat zegt Hij, dit in de Bergrede uiteenzettende: 'want de poort is eng, en de weg is nauw, die tot het leven leidt, en weinigen zijn er, die dezelve vinden.' De Heere plaatst de poort der wedergeboorte aan het begin van de weg, en toont aan, dat niemand in het Koninkrijk der hemelen kan ingaan, tenzij zij deelgenoot zijn aan de nieuwe geboorte, en door de enge en smalle poort der wederbarende genade doorgaan.

f. Maar voorts verklaart de Heere in het bijzonder Zijn zending en het werk, waartoe Hij gekomen was. Wat spreekt Hij van de Zoon des mensen, Die gekomen is 'om te zoeken en zalig te maken, dat verloren was,' dat Hij niet gekomen was 'om te roepen rechtvaardigen, maar zondaren tot bekering:' en dat zij 'die gezond zijn de medicijn meester niet van node hebben, maar die ziek zijn.'

g. Wat wees de Heere eveneens het karakter aan van degenen, voor wie Hij kwam om te sterven, als 'ellendig en nooddruftig,' als 'treurende', als 'hongerende en dorstende' naar Jezus, als 'vermoeid en belast,' als 'gekrookte rieten' en 'rokende vlaswieken.'

h. Welk een getuigenis gaf de Heere Jezus ook van Zijn eigen onafscheidelijk verbonden Goddelijke natuur en Godheid, toen Hij van Zichzelf zei: 'Ik en de Vader zijn één.'

i. Wat beriep Hij Zich ook voortdurend op de wonderen, die Hij werkte als zovele bewijzen, dat Hij de Zone Gods was.

j. Wat spreekt Hij ook van Zijn bloed en van Zijn vlees, als 'waarlijk drank,' en als 'waarlijk spijs.' Welk een getuigenis ook gaf Jezus van de plechtige waarheden van het heilig Evangelie. Wat een beloften, nodigheden, en vertroosting kwamen er van Zijn gezegende lippen. Dit alles is een deel van het getuigenis, dat Christus gaf in de dagen Zijns vlezes. En wanneer wij overgaan tot het overwegen wat Jezus thans is aan de rechterhand des Vaders, dan zien we, dat Hij nog steeds getuigenis geeft, doch op een ruimere wijze. Zijn getuigenis op aarde was tot op zekere hoogte beperkt.

Hij spreekt slechts in geringe mate van Zijn dood en opstanding, omdat dit toekomstige dingen waren. Nu Hij echter gezeten is aan de rechterhand Gods, wat geeft Hij dan nog een getuigenis van de kostelijke Evangelie-waarheden, zoals deze geopenbaard zijn in de Schrift en toegepast worden aan de ziel dergenen, die God vrezen, door dia waarheden voortdurend te zegenen met een Goddelijke en zaligmakende kracht. Dan zien wij welk een uitgestrektheid het getuigenis van Christus bezit.

II. Doch wij gaan over tot het overwegen van ons tweede en voornaamste punt, het aannemen van dit getuigenis. Er waren er, die dit getuigenis niet aannamen en niet wilden aannemen, en zij betaalden er de straf voor: want zij stierven in hun zonden en ‘de toorn Gods blijft op hen.’ Er waren er echter, die het getuigenis aannamen: ‘maar zo velen Hem aangenomen hebben, dien heeft Hij macht gegeven, kinderen Gods te worden.’ En zij namen Christus aan, toen ze het getuigenis van Christus aannamen. Welnu was er niet een duidelijke grens van onderscheid tussen degenen, die Zijn getuigenis aannamen en degenen, die dit niet aannamen? En wat maakte het onderscheid? Wij lezen van sommigen, dat ‘zij niet konden geloven.’ Welnu waarom konden zij niet geloven? God had hun hart verhard: Zoals wij Johannes vinden spreken, ‘Daarom konden zij niet geloven, dewijl Jesaja wederom gezegd heeft: Hij heeft hun ogen verblind, en hun hart verhard, opdat zij met de ogen niet zien, en met het hart niet verstaan, en zij bekeerd worden, en Ik hen geneze.’ (Joh. 12:39, 40)

Welnu dit is het aller vreselijkst. Dit is hetgeen genoemd wordt het oordeel der verblinding. Wanneer God, naar Zijn eigen Goddelijk voornemen, vanwege de goddeloosheid van de mens, hem overgeeft aan het oordeel der verblinding, en hem ontzaglijke misleidingen toeschikt om een leugen te geloven, is dit het vreselijkste oordeel, dat hem kan worden opgelegd. Maar de voornaamste reden waarom de mens toen het getuigenis van Christus niet wilde aannemen, en dit ook thans niet wil, is omdat er een ‘deksel op het hart’ ligt.

Dit deksel bestaat voornamelijk uit drie lagen: dat wil zeggen een drievoudige sluier. De eerste laag is onkunde en duisternis; naar die woorden: ‘de mensen hebben de duisternis liever gehad dan het licht: want hun werken waren boos.’ Een andere laag van dit deksel is ongeloof. De derde laag is de vijandschap. Wanneer wij aldus de zaak van de mens in ogenschouw nemen en zien hoe sommigen zijn overgegeven aan het oordeel der verblinding, en anderen, omvattende de grote massa van het mensdom, met een drievoudige sluier over hun hart, dan merken wij op, waarom niemand het getuigenis van Christus aanneemt, dan degenen, in wie de Geest Gods werkt, en van wier ogen Hij het deksel wegneemt. Welnu, wij mogen de duidelijkste waarheden van het Evangelie prediken (en wie kon prediken, zoals de Heere Jezus?), maar het prediken alleen zal geen zielen bekeren. Tenzij het God behaagt het woord te eigenen door de toepassing van Zijn eigen Geest, valt dit krachteloos ter aarde. Wij mogen de mensen vermanen en waarschuwen, zoals wij dat waarlijk behoren te doen, en wij mogen de duidelijkste zaken voor hun oren spreken, doch dit alles zal onvruchtbaar en nutteloos zijn, zolang er een deksel op hun hart ligt.

Klim, op deze schone dag, naar de kruin van de één of andere hoge heuvel, laten we zeggen bij voorbeeld Burley, en leg een deken over uw gelaat, wat kunt u dan zien van het uitzicht? Wat zijn aldus al de heerlijke uitzichten op de eeuwige wezenlijkheden, welke geopenbaard zijn in de Schrift van nut, zo lang als er een deken over het hart van de mens ligt? Ik gebruik het woord ‘deken’, omdat de sluier, waarvan in de Schrift gesproken wordt, niet zulk een sluier is, als de dames thans dragen, van een lichte, dunne stof, maar meer gelijkenis vertonend met een zware dekmantel of gewatteerde deken. Hoe klaarblijkelijk is het dan, dat tenzij de Heere de lagen der duisternis, welke een mens over zijn hart heeft liggen, wegneemt, hij de waarheid niet zien kan: totdat Hij de laag van het ongeloof wegneemt, er geen geloven is van de waarheid, en totdat Hij de laag van vijandschap wegneemt, er geen liefhebben is van de waarheid. Wanneer de mens het dus niet ziet, gelooft of liefheeft, hoe kan hij dan het getuigenis van Christus aannemen. Hier komen we dus tot de voorname grens van onderscheid tussen ‘de levenden en de doden,’ ‘de schapen en de bokken,’ ‘het kaf en het koren,’ ‘de verlost en de verlorenen.’ Degenen, die verloren gaan nemen het getuigenis niet aan: degenen, die behouden worden nemen het getuigenis wel aan.

Welnu is dit niet voldoende, wanneer u enig leven in uw ziel hebt, om u tot zelfonderzoek te brengen, aan welke kant van de streep u staat?

Doch laat ik proberen of ik enige kenmerken kan aanwijzen, waaraan u in staat moge zijn te zeggen, of u het getuigenis van Christus hebt aangenomen.

1. In de eerste plaats kunnen wij het getuigenis van Christus niet aannemen, totdat er licht in onze ziel geschieden heeft: want wij zien alleen licht in Gods licht. Dit is, zoals de Schrift spreekt 'verlichte ogen des verstands' te hebben. Welnu, wanneer het licht Gods in de ziel schijnt, dan neemt dit de eerste laag van de zware sluier weg: het schijnt door en het lost, als het ware, de onkunde op. Dan begint u te zien, hoewel dit aanvankelijk vaag en schemerig moge zijn, zoals hij, die oudtijds de mensen als bomen zag wandelen. Dit is, als waarvan de profeet spreekt, 'ziende uit de donkerheid en uit de duisternis.' Dezulken hebben maar een flauwe en schemerige bevatting van de Heere Jezus.

De discipelen, in de dagen van Christus bezaten een erg flauwe bevatting van hun Goddelijke Meester: evenwel aanschouwden zij Zijn heerlijkheid en zagen er genoeg van om hen tot hetzelfde beeld te veranderen.

Aldus is het merendeels met ons, wanneer het de Heere behaagt onze ogen te openen en een straal heilig licht in de ziel te doen schijnen. Wij zien de waarheid en in die dagen verbazen wij er ons vaak over, dat andere mensen dit niet eveneens zien. Het komt ons alles zo duidelijk voor, en het voert zulk een getuigenis des Geestes en der kracht met zich, dat wij bijna boos zijn op de mensen, omdat deze dit niet zien kunnen. Wellicht proberen wij hen dit uit te leggen, en verklaren wij dit met de meest mogelijke helderheid, doch nimmer kunnen wij door de duistere laag van onkunde heendringen, opdat zij dit zullen zien met hetzelfde licht en dezelfde kracht, welke in onze eigen ziel gekomen zijn. In deze pogingen schijnen wij bijna te vergeten, dat dit het uitdrukkelijke werk Gods is om het verstand te verlichten. Het licht, dat aldus in de ziel schijnt is niet een dor, noch een dodig licht. Het is geen schemerlicht, noch het twinkelen van een gloeiwurm, of een fosforschijnsel van vergane blijken. Maar het is zonlicht: en evenwel slechts de zon in haar eerste schijnsels bij dage raad.

2. Doch met dit licht zal er altijd leven zijn: daarom genoemd 'het licht des levens.' Wanneer dus het licht in iemands verstand doordringt, en het leven komt in zijn consciëntie, dan neemt dit de tweede laag weg van het verborgen deksel, dat naar ik zei het ongeloof was.

De levendmakende kracht van de Geest Gods, welke leven en gezag geeft aan het Woord Gods, lost de laag van het ongeloof niet alleen op en neemt dit niet alleen weg, doch verwekt het geestelijke geloof, waardoor hij het getuigenis Gods gelooft. Dan gelooft hij waarlijk, op zaligmakende wijze en eeuwiglijk. Hoe was het met de kamerling toen Filippus tot hem zei: 'indien gij van ganser harte gelooft, zo is het geoorloofd'? Hij antwoordde: 'ik geloof, dat Jezus Christus de Zoon van God is.' Hoe werd het geloof op dat ogenblik in zijn ziel verwekt om te geloven, dat Jezus Christus de Zoon van God was! Op deze wijze nam hij het getuigenis van Christus aan. De Schrift gebruikt twee erg schone beelden om het aannemen van het Goddelijk getuigenis toe te lichten. Het ene is het toevertrouwen van het zaad aan de grond, zoals in de gelijkenis van de zaaier. De landman strooit het zaad in de schoot der aarde, en omdat de grond tevoren geploegd en fijngemaakt is tot een stuk prachtig bewerkte grond, opent dit haar schoot om het graan te ontvangen. Na een poosje begint het zaad te ontkiemen, nederwaarts wortel te schieten en opwaarts vrucht voort te brengen, zoals de Heere spreekt: 'eerst het kruid, daarna de aar, daarna het volle koren in de aar.' Dit zinnebeeld stelt op een schone wijze voor, hoe het getuigenis van Jezus Christus ingang vindt in de ziel, nederwaarts wortelt en opwaarts vrucht draagt. Het nederwaarts wortelen geschiedt in de diepte van een tedere consciëntie, en het opwaarts vrucht dragen is de uitgang, het hijgen, en begeren van de ziel naar de levende God. Het andere Schriftuurlijke beeld is dat van het enten. Jacobus zegt: 'ontvangt met zachtmoedigheid het Woord, dat in u geplant wordt, hetwelk uw zielen kan zaligmaken.' Welnu, wanneer een ent aanvankelijk in de stam geënt wordt, dan begint na een poosje het sap uit de stam in de ent te vloeien, en dit sap voegt deze twee tezamen. Aldus is het geestelijkerwijs, wanneer de ziel het getuigenis van Christus aanneemt. Het getuigenis van Christus wordt aangenomen met een verbroken hart, zoals de ent geplant wordt in en aangenomen wordt door de stam. Als het leven dan uit de stam in de ent vloeit, dan scheidt het en doet het een zoete en gezegende vereniging ontstaan met het Woord van God en met Hem van Wie het Woord getuigt. Aldus groeit de ent uit tot een levende tak, welke bloesems der hoop, bladeren van een beginselvaste belijdenis, en de vrucht van een godvruchtig leven voortbrengt.

3. Maar er is nog een derde manier, waarop dit getuigenis wordt aangenomen, en dat is in liefde en genegenheid. Wij lezen van sommigen, dat ‘zij de liefde der waarheid niet aangenomen hebben.’ Welnu de liefde is het voornamelijk onderscheidende kenmerk van een kind van God: en door het uitstorten hiervan in het hart, neemt dit de derde laag, namelijk de vijandschap weg. Zoals u zich herinneren zult, toonde ik aan, dat het deksel uit drie lagen bestond: duisternis, ongeloof en vijandschap. Welnu, de komst van het licht neemt de laag van duisternis weg: de komst van het levende geloof neemt de laag van het ongeloof weg: en de komst der liefde neemt de laatste laag weg, die van vijandschap. Wanneer de Waarheid dus aan de ziel wordt medegedeeld door de kracht Gods, en bevochtigd door de zoete dauw des Geestes, dan wordt deze in liefde omhelsd, en wordt deze als waarlijk kostelijk ervaren. Daarom sluit het hart de Waarheid in en houdt deze vast. Wij weten hoe vast de aardse liefde aardse voorwerpen kan omvatten.

Op deze drievoudige wijze nemen wij dus het getuigenis van Christus aan: in de eerste plaats met ons verstand, zodat wij licht zien in Gods licht, in de tweede plaats met onze consciëntie, zodat wij dit geloven door het geloof, dat door God is gewerkt: en in de derde plaats met het hart en met de genegenheden, waardoor wij dit liefhebben, ons hierin verheugen, ons ermede voeden, en dit als zoet en dierbaar ervaren. Welnu, wanneer u nimmer het getuigenis van Christus aldus in uw ziel hebt aangenomen, dan kunt u de derde zaak, waarvan in onze tekst gesproken wordt, welke ik thans zal trachten te ontvouwen, niet volbracht hebben, namelijk:

III. Het verzegelen, dat God waarachtig is. De apostel zegt: ‘God zij waarachtig, maar alle mens leugenachtig.’ God is en moet altijd waarachtig zijn. Ieder woord daarom, dat Hij sprak moet vervuld worden. Maar er is een verzegelen, dat God waarachtig is, dat wil zeggen, er is in de bevinding een inwendig getuige en een bevestigend getuigenis, waardoor wij dit kunnen verzegelen met het stempel van onze eigen getuige en goedkeuring. Het beeld is genomen van een menselijk gebruik. Wij weten, dat een akte totdat deze gezegeld is van geen waarde is.

Teneinde deze in omloop te brengen en rechtsgeldigheid te hebben, wordt er een zegel aangehecht, waarop iemand zijn vinger zet, tegelijkertijd sprekende, ‘ik bevestig dit door mijn handtekening.’ Dit is inderdaad een nieuwigheid op het oude gebruik, welke inhield, dat de persoon zelf het zegel moest hebben aangebracht. Aldus in de Goddelijke zaken. Er is een verzegelen, dat God waarachtig is: dat wil zeggen, een persoonlijk, afzonderlijk goedkeuren ervan. Wanneer iemand een akte of wettig document grondig heeft doorgelezen en goed heeft onderzocht, dan brengt hij zijn zegel erop aan, hetgeen feitelijk te kennen geeft ‘ik geef hierdoor mijn volle instemming en toestemming met hetgeen ik zojuist gelezen heb, en ten getuige daarvan hecht ik hier mijn zegel aan.’

Aldus in Goddelijke zaken. Het ‘getuigenis’ van Christus is datgene, dat de Heere Jezus Christus sprak in de dagen Zijns vlezes: en niet alleen dat, maar hetgeen Hij, als de grote Profeet van de Kerk in het Woord van God gesproken heeft door Zijn profeten en apostelen. Wanneer dit getuigenis dan uit de hemel in de ziel komt met licht, leven en betoning des Geestes en der kracht, en aldus gepaard gaat met een Goddelijke zalving, dan hecht het gewillige hart van de gelovige zijn eigen plechtige goedkeuring eraan: en hij komt, om zo te spreken, naar voren met al de kracht van zijn ziel, en zegt, ‘ik geloof voor mijn eigen hart, dat het waarachtig is: en niet alleen dat, maar ik geef er de volle goedkeuring mijner ziel aan, want ik gevoel een innerlijke zekerheid, dat het de waarachtige Waarheid Gods is. Daarom kan ik er mijn zegel aan hechten, dat God, in het verkondigen van deze zaken, deze gesproken heeft door Zijn eigen Geest als de ‘woorden der eeuwige Waarheid.’

Merk nu op, hoe stellig en duidelijk de apostel spreekt, met betrekking tot een zodanig aannemen van het Woord Gods. ‘Die’ (dat is iedereen) ‘Zijn getuigenis aangenomen heeft, die heeft verzegeld, dat God waarachtig is.’

Welnu, laten wij een paar gevallen in het bijzonder nagaan, opdat u zien moogt in hoeverre u in staat bent geweest dit te doen, zodat u uw zegel te voorschijn kon halen en de ene Evangeliewaarheid na de andere verzegelen kon.

a. In de eerste plaats, hebt u in uw ziel het voorname leerstuk der wedergeboorte aangenomen? Met andere woorden, dat iemand wederom geboren moet worden, alvorens hij het Koninkrijk der hemelen kan zien of kan binnengaan. Kent u dit door een innerlijke beleving ervan, zodat u kunt zeggen: 'ik ben er zeker van, dat wij wederom geboren moeten worden, want ik heb in mijn ziel de krachtadige werking der herscheppende genade gevoeld?' Dit is een zegel aan deze waarheid hechten, dat God waarachtig is.

b. Aldus met de geestelijkheid van de Wet Gods. Tenzij u de geestelijkheid van dat Goddelijk Gebod ondervonden hebt, en u gevallen bent onder de vloek en de veroordeling ervan, kunt u niet verzegelen, dat God waarachtig is, waar Hij zegt: 'vervloekt is een iegelijk, die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der Wet, om dat te doen.'

c. Zo ook met betrekking tot het Zoonschap van de Heere Jezus Christus. Hoe kunnen wij verzegelen dat God waarachtig is door het getuigenis van Christus aan te nemen, wanneer wij door het oog des geloofs de heerlijke Persoon van de Zone Gods niet hebben gezien? Maar indien wij door het oog des geloofs de Persoon van de Zone Gods hebben gezien, en Zijn heerlijkheid hebben aanschouwd, dan kunnen wij verzegelen, dat Hij de waarheid sprak, toen Hij zei, dat Hij de Zone Gods was. Niemand kan zeggen, dat de zon niet schijnt, wanneer hij deze helder aan de hemel ziet schijnen. Wanneer aldus de Zonne der gerechtigheid in zijn ziel schijnt, dan kan hij, doordat hij licht ziet, warmte voelt, en doordat hij zich koestert in de levenwekkende warmte van Zijn stralen, verzegelen, dat God waarachtig is in de verkondiging, dat Jezus is de Zonne der gerechtigheid.

d. Zo verder, wanneer hij de boosheden van zijn hart gevoelt, en wanneer hij treurt en zucht onder een lichaam der zonde en des doods, kan hij verzegelen, dat God de waarheid sprak, toen Hij verkondigde, 'arglistig is het hart, meer dan enig ding, ja dodelijk is het.'

e. Voorts, wanneer de Heere zei, 'Mijn vlees is waarlijk spijs en Mijn bloed is waarlijk drank,' dan kunt u verzegelen, dat Zijn getuigenis waarachtig is, wanneer u Zijn vlees eet, en Zijn bloed drinkt door het geloof. Aldus met de beloften.

f. Hoe kunt u verzegelen, dat God de waarheid sprak, toen Hij zei, 'komt herwaarts tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven'? Wel, door vermoeid en belast tot Hem te komen en rust te vinden.

Dan kunt u verzegelen, dat Christus waarachtig was, toen Hij dat bemoedigende woord der belofte uitsprak.

g. Zo ook, hoe kunt u verzegelen, dat degenen zalig zijn, die hongeren en dorsten naar de gerechtigheid, tenzij u aldus hongert en dorst?

h. Of hoe kunt u weten, dat 'alle dingen medewerken ten goede, degenen, die God liefhebben,' of dat de weg naar de hemel leidt door de verdrukking, tenzij door een persoonlijke bevinding ervan? Wij kunnen daarom alleen maar verzegelen, dat God waarachtig is op welk punt dan ook van de leer, de bevinding, of de geboden, wanneer wij dat getuigenis aannemen, en een inwendige getuige ervaren, dat God dit waarlijk verkondigd heeft. Aldus is het bij iedere openbaring van de goedheid Gods aan de ziel, bij iedere toepassing van het bloed van Christus aan de consciëntie, en bij iedere openbaarmaking van de onderscheidende genade Gods, alleen als wij het getuigenis van Christus aannemen, de innerlijke goedkeuring ervan ervaren, en de zoetigheid en zaligheid ervan smaken dat wij kunnen verzegelen, dat God waarachtig is.

Dit is, en hiervan mogen wij wel zeker zijn, de enige manier, om de kracht en de wezenlijkheid van de ware godsdienst te kennen, om de Schriften te verstaan, en een overtuigend getuigenis te genieten, dat God is uw God, dat Christus is uw Zaligmaker, de Heilige Geest uw Onderwijzer, de hemel uw eeuwig thuis, en dat uw ziel verlost is in de Heere Jezus Christus met een eeuwige verlossing.

En met welk een Goddelijke zekerheid kan zulk een ziel soms spreken. Soms kunnen we inderdaad niets geloven: het lijkt alsof er niets in het Woord Gods stond, dat we konden verzegelen. Alles lijkt één hoop verwarring, en onze onkunde schijnt zo groot, dat wij geen enkele levende waarheid kunnen verzegelen.

Maar aan de andere kant, wanneer het de gezegende Geest behaagt te getuigen van de dingen Gods, en wij, het getuigenis van Jezus Christus aannemende, wandelen in het licht van dat getuigenis, dan is er een heilige zekerheid en een hemels toestemmen van de Waarheid Gods. Dit Goddelijke geloof zal u door al uw beproevingen en smarten heenbrengen, en ofschoon u zelfs door een hel van verzoeking getrokken moge worden, zult u evenwel weten, dat God waarachtig is.

Hier is dus de grote beproeving des geloofs, in de eerste plaats het getuigenis van Christus aannemen, en dan te steunen op dat getuigenis, ondanks alle tegenstand van binnen en van buiten, door het gewicht, de kracht, en de zoetheid ervan te ervaren. Bunyan heeft op dit punt één uitdrukking, die naar ik geloof erg zoet is, ofschoon hij iemand was, die meer dan de meeste mensen wist, wat het ongeloof van het menselijk hart was. In zijn 'overvloeiende genade' zegt hij, dat de leer van het leven door Christus zonder de werken met zulk een kracht en Goddelijk getuigenis op zijn eigen ziel verzegeld was, dat hij niet tevreden kon zijn, met te zeggen, dat hij zeker was, maar dat hij meer dan zeker was, dat die dingen waarachtig waren. Welnu, wat is de Waarheid voor ons, zonder dat wij die op deze wijze verzegelen? U komt hier om mij te beluisteren en schenkt me uw aandacht. En ik spreek tot u, als de Heere me ertoe in staat stelt, woorden van waarheid en van een gezond verstand. U luistert naar die woorden, maar hoe velen van u kunnen door een ware, oprechte bevinding de waarheid ervan verzegelen? Zodat men in staat is te zeggen, 'God is waarachtig: ik gevoel het gewicht en de kracht ervan in mijn ziel, en ik bezit een inwendig getuigenis in mijn eigen consciëntie, dat deze dingen waarachtig zijn.'

AMEN.